

Két világ-gyalogló Szegeden.

— Joseph Gricourt és Paul Sévin francia újságírók, világkörüli utjukban ma érkeztek Szegedre. — A „Délmagyarország“-nak beszámoltak eddigi utazásukról. —

(Saját tudósítónktól.) Ma délután félháromkor két érdekes ember jelent meg a *Délmagyarország* szerkesztőségében. Ahogy beléptek az ajtón, első pillanatban azt hittük, hogy a „Vitagraph“-nak egy amerikai életkép-fölvétele eleve medik meg előttünk és két vad cow-boy egyszerűen leugrott a vászorról, hogy bennünket látogatásával megtiszteljen. Csalódásunkról azonban csakhamar meggyőződhattunk, mert mind a két idegen igazi francia udvariassággal meghajolt és tört német nyelven bemutatkozott. Az egyik Joseph Gricourt, a másik Paul Sévin, mind a ketten francia sport-újságírók, a párisi „L'auto“ című lap munkatársai. Megmondták, hogy világkörüli utasok, Párisból indultak el, hogy 6 év alatt gyalog végig sétáljanak a kontinensen, pénz nélkül.

A két globetrotter napbarnított arcu, izmos ember. Joseph Gricourt kissé soványabb, fekete haja, erős tömött bajuszu, inkább olaszos típus. Paul Sévin tökéletes francia, világos szőke haja, nagy kék szeme van, igazi szláv. Azonnal látszik rajtuk, hogy nemcsak olyan lóden-turisták, hanem igazán nagy utra indultak. Erős, szöges, cipőt viselnek, vastag zöld posztóból való a ruhájuk, a kalapjuk félméteres széles karimájú, valóságos: szép időben napernyő, esős időben esernyő és hűvös időben kallap. (A nappal szék, éjjel ágy mintájára.) Paul Sévin nem tud jól németül, kitűnő franciasággal mondja el tehát, utazásuk célját és annak tapasztalatait:

— Joseph Gricourt és én, a Vanderbilt serlegért versenyeztünk, amely 50.000 dollár. A verseny feltétele, hogy 6 év alatt 90.000 kilométert kell megtenni, *semmiféle közlekedési eszközt sem véve igénybe*. Meg van azonban engedve, hogy egy kis szállító targoncát vigyünk magunkkal, amelyen holminkat elhelyezhetjük. *Pénzt nem volt szabad magunkhoz venni*, mindössze harminc frankkal indultunk neki a hosszú „sétánknak.“ Élelmezésre amennyi kell, azt úgy szerezzük meg, hogy a saját fényképünket áruljuk.

— Amikor Párisból elindultunk, — 1911. október 15-én, — ezer darab levelező lap volt nálunk és két klisé. Azóta persze az ezer levelező lap régen elfogyott és Európa majd minden nagyobb városában nyomattunk újakat.

Ezzel elővett monsieur Sévin két levelező lapot és udvariassan átnyújtotta. Az egyik kép azt ábrázolja, mikor a kis targoncán ül Gricourt és társa tolja; a másik pedig mind a kettőjüket turista öltözetben mutatja. A levelező lap előlapjára a következő sorok vannak írva magyar nyelven:

Két francia zurnalista, kik világ körüli utjukat 90.000 kilométert, gyalog 6 év alatt teszik meg. Ezen levelező lapokból fedezik az egész ut költségeit. Az utat 1911. október 15-én kezdték meg s napjainkig 31.780 kilométert tettek meg.

— Ezekből a levelezőlapokból, — folytatja Sévin, — tartjuk fen magunkat. Mint az egyik képen látható, én a targoncát tolom. Mivel semmiféle közlekedési eszközt nem

szabad használnunk, hát a társam meg én kieszeltünk mégis egy módot, nehogy folyton gyalog keljen menni. Ugy segítünk magunkon, hogy egyikünk fel ül a kis targoncára és a másik *szaladva, maga előtt tolja a könyvű targoncát egy óra hosszáig*. Aztán felváltjuk egymást. Ezzel azt érjük el, hogy gyorsan is haladunk és pihenhetünk is közben. Az eddigi utunk, amit megtettünk, már igen tekintélyes. Bejártunk eddig:

Francia országban	5000 kilométert,
Angliában	7000 kilométert,
Belgiumban	1800 kilométert,
Hollandiában	3400 kilométert,
Németországban	9800 kilométert,
Olaszországban	1700 kilométert,
Ausztriában	800 kilométert,
Magyarországban	850 kilométert.

— Ezalatt a hatalmas ut alatt a kis targonca, amit mi franciák „pousse-pousse japonais“-nek hívunk jó szolgálatot tett. Mindentütt, ahol megfordultunk, *egy könyvet lát-*

DRINÁPOLYT NEM ENGEDI A TÖRÖK.

ULTIMÁTUM.

(Saját tudósítónktól.) A török hadsereg a Daily Mail konstantinápolyi jelentése szerint *Drinápolyon túl előre akar nyomulni, hogy megszállja a Kirdzsáli területet*. Politikai körökben és a portán nagyon sajnálják, hogy a török kormány nem üzent hadat Bulgáriának már tizennégy nappal ezelőtt, amidőn a török csapatok a Maricát átlépték. A porta nem titkolja különben, hogy *a török hadsereg előre nyomul és nem idegenkednek attól sem, hogy a régi Bulgária területére is bevonulnak*, hogy így engedékenységre kényszerítsék Bulgáriát.

A Frankfurter Zeitung-nak jelentik Konstantinápolyból: Diplomáciai körökben biztosra veszik, hogy *a nagyhatalmak legközelebb újból pressziót gyakorolnak a portára a drinápolyi kérdés miatt, még pedig ultimátum alakjával*.

A Lokalanzeigernek jelentik Pétervárról: Az osztrák és magyar, a német, a francia és a török nagykövetek, a román és a szerb követek hosszabb tanácskozást folytattak Szasszonovval. A tanácskozás tárgya a portának tegnapi körjegyzéke volt, melyet a nagyvezér legutóbbi jegyzékének függeléke gyanánt adtak át a hatalmaknak. Habár a jegyzék tartalmát még titokban tartják, jól értesült forrásból híre jár, hogy a pétervári diplomata körökre erős hatást tett a török kormány az a kijelentése, hogy *nemcsak Drinápolyt akarja megtartani, hanem komoly ellenrendszabályokhoz is fog nyulni, ha Bulgária meg nem szünteti az elfoglalt volt török területeken a kegyetlenkedést*. Habár Törökország elvben egyetért a nagyvezérnek a nagyhatalmakhoz intézett válaszában említett határvonallal, föntartja magának azt a jogot, hogy *esetleg megszállja a Maricán túl lévő területeket és ezzel kényszerítse Bulgáriát, hogy közvetlen tárgyalást kezdjen Törökországgal*. Ezzel a londoni értekezlet határozatai érvénytelenek lesznek, ami *Bulgáriára Drinápoly elvesztését jelenti*.

tamoztattunk, először a rendőrség által, aztán azoknál az újságoknál, amelyek szerkesztőségében megjelentünk. Magyarországon már a *negyedik könyvünk* is megtelt.

A másik távgyalogló elővette a fekete könyveket és szép sorjában letette az asztalra őket. Érdekesebbnél érdekesebb dolgok láthatók benne. Horvát, szerb, német, francia, angol, olasz nyelvű aláírások, hatalmas hivatali pecsétetek, nagy cégek palotáinak klisérozott képei. Valóságos térkép, mindegyik könyv. Magyarországon eddig Szombathelyen, Sopronban, Komáromban, Budapesten, Székesfehérváron, Veszprémben, Balatonfüreden, Baján és Szabadkán voltak. Szegedre Szabadkáról jöttek és innen a *Balkánra indulnak*.

Szegeden néhány napig maradnak. Ma este a *Szegedi Atlétikai Klub* látja vendégül a két világjárót. Az utjuk még *négy eszten-deig tart*: per pedes Apostolorum anno 1911—1917.

A mai napon még ezek a jelentések érkeztek:

FERDINÁND NEM MEGY ISCHLBE.

Szófia, augusztus 16. Azt az elterjedt hírt, hogy *Ferdinánd* király legközelebb Ischlbe megy Ferenc József látogatására, illetékes helyen *megcáfolják*.

A HAMIDIE!

Konstantinápoly, augusztus 16. A tengerészeti miniszter ma értesítette a szuezi-öbölben horgonyzó *Hamidie* csatahajó parancsnokát, hogy *legyen készen és várja be az indulási parancsot*.

A DEMOBILIZÁCIÓ.

Szófia, augusztus 16. Egyre-másra jönnek át a szerb határon a vonatok, telve bolgár katonákkal. A demobilizáció azonban nagyon lassan halad előre, aminek az oka az, hogy *a románok még mindig észak Bulgáriában vannak*. A vasut is román kézben van még. A román sereg ma kezdte meg a visszavonulást Vracánál.

KIEHEZTETÉSI POLITIKA.

Konstantinápoly, augusztus 16. *Grey* beszédét élénk ellentmondásokkal fogadta a hivatalos Törökország. A *Jeune Turc* a drinápolyi kérdésre vonatkozólag ezt írja:

— Az a nép, amely csak úgy könnyedén elfeledné évszázados tradícióit, halálra ítélné magát. Nem tudjuk megérteni, hogy az a török, aki ma lemondana Thráciáról és Drinápolyról, mért harcolna holnap az ázsiai Törökországért? Anatóliának mindenesetre centrumunknak kell maradnia, de épen ezért kell Törökországnak holtig ragaszkodnia Drinápolyhoz. *Drinápoly átengedésével lemondanánk egész történelmünkéről*, ez annyi lenne, mintha Anatóliát átengednők.

Igy vélekedik a török kormány. A hivatalos fölfogás szerint a hatalmaknak igazuk van, mikor azt emlegetik, hogy Törökország gondoljon anyagi erejére, vasútjaira, kereskedelmi kikötőire, iparára, melyek mind biztosíthatják a fejlődést. De a török népnek mindenek előtt meg kell őriznie erkölcsi erejét, amely nélkül anyagilag sem boldogulhat.

A törökök tehát morális kérdésnek játszák ki a drinápolyi kérdést és *erősen bíznak a hatalmakban, különösen Oroszországban*. A *Jeune Turc* azt írja, Törökország elfeledi minden szenvedését s egy gesztussal meg lehetne nyerni a szívét. Oroszországnak most páratlan alkalma van arra, hogy megnyerje a törökök barátságát és háláját. Pétervári értesülések szerint *Oroszország valószínűleg kerülni fogja az erőyes demonstrációt*. De pesszimistább fölfogásuk arról tudnak, hogy *a harmas ántánt meg fog egyezni*